

BỜ VAI MƯỜI SÁU

*Anh còn yêu em ngồi trong giọt máu,
Anh còn yêu em bờ vai mướt sáu,
Cánh môi thơm mềm, nồng nàn hương ẩm,
... Anh còn yêu em! [1]*

Chiều nay tôi cho đơn vị dừng quân sớm, dặn dò sĩ quan phụ tá kế hoạch đóng quân đêm xong, tôi chọn một tảng đá bằng phẳng cạnh con suối. Đặt ba-lô xuống, lấy giấy báo trải trên tảng đá rồi lôi từ ba-lô ra vỏ chai bia tạm dùng làm bình hoa, 2 chiếc ly nhỏ, nhang đèn và một cái đĩa nhỏ cùng một phong bánh và vài trái cam, quýt... như vậy là tôi đã có một bàn thờ dã chiến để cúng, hôm nay là ngày giỗ của Nhung.

Năm giỗ đầu tiên tôi có về Sài Gòn tham dự ngày giỗ cùng với gia đình Nhung, năm nay là năm thứ hai vì bận hành quân không về được nên chỉ viết thư và gửi quà. Cũng lần giỗ đầu tiên đó tôi gặp lại Hồng Gấm cô em gái út của Nhung, vừa bước vào nhà tôi đã phát hoảng khi Hồng Gấm đến chào tôi, em giống Hồng Nhung của tôi quá, giống đến độ không thể tin được, từ mái tóc gương mặt đèn cữ chỉ và cả giọng nói, chỉ khác một chút là em trẻ hơn. Tôi ú ớ rồi hỏi:

– H... ồng Gấm đây... sao?!

– Dạ, em là Gấm... anh quên rồi hả!

Cô bé năm nay đã 16 tuổi, thường thì tuổi này còn khờ lắm nhưng Hồng Gấm không như vậy mà lại tỏ ra chững chạc, đi đứng, ăn nói như một cô gái 18 hoặc 19, cái tuổi mà Hồng Nhung và tôi ngày mới quen nhau.

Suốt đêm đó tôi không tài nào ngủ được, bao nhiêu kỷ niệm cũ trở về, những ngày đau thương tang tóc đến với gia đình này khi Hồng Nhung người yêu của tôi bị VC sát hại, Hồng Gấm ủ rũ như một tàu lá úa, không ăn không uống, em khóc đến sưng cả mắt, suốt ngày nằm vùi trong phòng. Ngày tôi trở lại đơn vị, Hồng Gấm cố gắng ra chào tiễn đưa,

nhìn em tiêu tụy thật đáng thương, thế mà sau một năm em đã trở thành một cô gái xinh đẹp, dáng vẻ trưởng thành, hoạt bát và nhất là giống cô chị Hồng Nhung của em cả ngoại hình lẫn giọng nói. Suốt đêm không ngủ, hình ảnh Hồng Nhung trở về đầy ắp trong tim, trong ký ức pha lẫn với hình ảnh Hồng Gấm sống động chiều nay. Tôi bước xuống giường bật đèn và nhìn quanh căn phòng... lặng người hồi lâu, niềm xúc cảm dâng trào trong tôi, căn phòng này là của Hồng Nhung trước kia, hình ảnh của Nhung, kiểu cách chung bày cho phòng con gái vẫn còn nguyên. Tôi lật vài trang album... rồi lật tiếp, toàn là hình ảnh của nàng, thỉnh thoảng có cả hình tôi và Nhung chụp chung nhau. Tôi nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt album ép sát vào ngực gọi thầm... “Nhung ơi!”.

Hôm sau, Hồng Gấm và tôi lên Nghĩa trang ở Tân Sơn Hòa thăm mộ Nhung. Hai anh em cùng đi chung chiếc Velo Solex của Gấm, lòng tôi đầy lên một niềm xúc cảm lạ lùng. Gấm có vẻ vui vì đi chung với tôi, vòng tay em nhẹ nhàng ôm ngang hông tôi, cánh tay em trắng và rắn chắc của tuổi dậy thì con gái. Cái nét vừa như người lớn vừa như con nít làm tôi lúng túng khi nói chuyện hoặc khi nhìn thẳng mặt em! Đến mộ Nhung tôi sắp bánh trái ra cúng, ngồi cạnh mộ Nàng tất cả mọi thứ quanh tôi đều mờ nhạt, hình ảnh Nhung trong trí tôi rõ nét như thật, tôi nghe cả giọng nói tiếng cười của em, hình ảnh em nơi tấm bia mộ như đang thì thầm với tôi những lời yêu thương, tôi cúi xuống thật gần... thật gần cả mùi thơm từ mái tóc em quyện lấy hồn tôi. Thời gian không gian lắng đọng hồi lâu... rồi một bàn tay đặt lên vai lay nhẹ và tôi nghe như ai gọi tên tôi làm tôi chột tỉnh... tiếng nói lời tôi trở về với thực tại:

– Anh Phi, bộ... anh còn thương chị Nhung lắm hả?

– Vâng, mãi mãi và mãi mãi...!

Gấm định nói gì nhưng ngưng lại... mắt nhìn xa vắng, nét mặt thật buồn. Đột nhiên em nói:

– Thôi... về đi anh!

– Anh muốn ngồi lại thêm chút nữa, mai anh đi rồi... biết có ngày nào còn gặp lại! Thời chiến chinh đâu ai biết được ngày mai!

Gấm làm thinh, gật đầu nhưng mắt em rung lệ. Cả hai anh em ngồi lặng thinh nghe cả hơi thở lẫn nhau, chiều xuống thật chậm không gian tím ngắt một màu. Gấm cúi đầu lặng lẽ... không biết em đang nghĩ gì, đôi vai co rút lại nhỏ bé tội nghiệp. Tôi định nói vài câu vỗ về nhưng chưa biết nói gì thì Gấm ngước lên nhìn, mắt em mờ hơi sương, nét trẻ thơ phảng phất trên gương mặt, trong sương chiều tôi thấy em đẹp vô ngần!

Tôi ôm hai bờ vai nhỏ nhắn mềm mại của em, cảm nhận vai em rung nhẹ. Những xúc cảm của em biểu lộ phần nào bên ngoài tôi hiểu em đang nghĩ gì. Tôi nói nhanh như sợ mình không có dịp nói:

– Về... đi em!

Gắm chợt bàng hoàng cũng nói nhanh:

– Dạ, mình về!

Tôi cúi xuống bìa mộ hôn lên di ảnh của Nhung, Gắm cũng làm như vậy... lòng tôi dấy lên một cảm xúc lâng lâng khó diễn tả bằng lời!

————oOo————

Về đến gần nhà, cảm thấy đói bụng tôi bảo Gắm ghé Mì Cây Nhãn, Gắm dạ nhỏ. Tôi nói nửa đùa nửa thật:

– Sao anh bảo gì em cũng dạ hết vậy!

– Em thích vậy!

Hồng Gắm ơi, em còn bé quá, phải chi em lớn thêm hơn vài tuổi, phải chi em không phải là em ruột của Hồng Nhung, phải chi...

Gắm hình như đọc được ý nghĩ của tôi, mặt đang tươi bỗng tối sầm lại, tôi lái sang chuyện khác nhưng cũng không biết chuyện gì để nói.

– Gắm ơi, mai anh đi rồi... không biết bao lâu mới có dịp về lại thăm em và viếng mộ chị Nhung. Giọng Gắm như thì thầm:

– Sắp đến hè rồi, em nghỉ học... anh về chơi khoảng một tháng được không.

– Nhà binh, anh đâu được phép đi lâu như vậy, chỉ 4 ngày thôi. Trong trường hợp đặc biệt thì tối đa một tuần em ạ.

– Em viết thư cho anh được không?

– Được, để về đến nhà anh ghi địa chỉ của anh cho em. Tiên đồn heo hút mà nhận được thư người quen còn gì vui mừng hơn!

– Em có địa chỉ của anh rồi, trong nhật ký của chị Nhung có ghi.

Tôi kêu thầm “chết cha rồi”, mọi chuyện của tôi và Nhung, Hồng Gấm đọc hết rồi – Hồng Gấm nói xong cũng tái mặt, biết mình lỡ lời, môi run run lấp bắp “Xin lỗi, em xin lỗi anh” và vì giữa quán có nhiều người nếu không Gấm đã òa khóc lên rồi! Tôi không giận mà còn cảm thấy thương em hơn, em đang trong tuổi dậy thì thường muốn tìm hiểu chuyện người lớn, hơn nữa Hồng Nhung có lẽ cũng đôi lần tâm sự chuyện tình của mình cùng em gái. Những cử chỉ, lời nói của Gấm có vẻ hiểu biết hơn người cùng trang lứa... thì ra thế, tình cảm của Hồng Nhung đối với tôi nàng bộc lộ quá thiết tha trong nhật ký đã làm ảnh hưởng nhiều đến nội tâm của Hồng Gấm. Tôi cũng tin rằng nhật ký của Hồng Nhung không viết gì quá đáng nên nàng để khơi khơi trong phòng như vậy, sau khi Nàng chết Hồng Gấm dọn dẹp bắt gặp và cũng vì tò mò nên lén đọc.

Tôi nhìn vào chiếc gương gắn trên tường, hình ảnh Hồng Gấm và tôi ngồi ăn trông như cặp tình nhân, chính xác hơn là hình ảnh Hồng Nhung và tôi, đôi khi tôi không thể phân biệt giữa Hồng Nhung và Hồng Gấm, ngoại hình cũng như cử chỉ và lời nói đều giống nhau như của một người, có thể vì thế mà Hồng Gấm đã yêu tôi hoặc gần như vậy và cũng có thể Gấm bị phản ứng tâm lý vì những lời lẽ nồng cháy của cô chị Hồng Nhung viết cho tôi trong nhật ký? Gấm ơi, em còn nhỏ quá chưa biết cuộc đời là gì, tuổi em là tuổi măng non, tuổi hái hoa bắt bướm ép vào trang vở. Tình yêu của em trong trắng ngây thơ như những trang giấy chưa một nét mực, anh yêu chị Nhung của em và hình như anh cũng yêu em... nhưng anh phải bảo vệ em, tương lai đang chờ em trước mặt không thể gắn kết với cuộc đời anh, cuộc đời của người lính chiến nhiều rủi ro, giữa cái chết và sự sống không có lằn ranh. Tình yêu của em toàn là màu hồng, dễ làm tưởng như khi người ta nhìn những giọt sương mai “từ xa nó lóng lánh như hạt kim cương, nhưng khi đến gần... chỉ là giọt nước mắt” [2].

*“Anh còn yêu em chênh vênh mi buồn, chênh vênh mi buồn...
Anh còn yêu em nụ hôn sim tím, áo nhàu qua đêm.
Anh còn yêu em buồm trắng giương cánh khi biển chiều lên,
Ôi biển chiều lên sóng xa êm đêm, sóng xa... êm đêm.” [1]*

Mỗi người chỉ có một trái tim, trái tim tôi ngoài tình thương gia đình đã lấp đầy tình yêu Tổ Quốc và, trong một góc nhỏ nào đó đã đầy ắp hình ảnh Hồng Nhung người tình bạc số của tôi... nay lại thêm hình ảnh của Hồng Gấm, đôi khi tưởng khó vượt qua sức chịu đựng của một con người, thế mà tôi đã mang nó đi trên khắp mọi chiến trường, theo tôi từng giấc ngủ trong chiêm bao. Nó hiện hiện trong mọi ý nghĩ, trong tim và trong ký ức, thỉnh thoảng lại cháy bùng lên dữ dội mỗi khi tôi nhận được thư em. Hồng Gấm đều đặn viết thư cho tôi mỗi tháng, bộc lộ tình yêu thương trong nét chữ học trò. Tình yêu nam nữ một trong những thứ tình yêu mà người lính cần phải bảo vệ, giúp tôi hiểu rõ rằng tại sao người lính chúng tôi lại xem thường cái chết, lăn mình vào lửa đạn để bảo vệ, giữ gìn

không giống như những kẻ khác quên đi cả Tổ Quốc, Danh dự để yêu thương một học thuyết một chủ nghĩa ngoại lai phản lại tình người.

Hồng Gấm ơi, anh yêu em, muôn đời muôn kiếp yêu em. Nhưng em phải học trước đã, chỉ có trình độ học thức cao em mới có khả năng tự giúp mình và giúp đời. Anh sẽ chờ em... mãi mãi chờ em!

Lê Phi Ô

Tác giả chú thích:

[1] – nhạc phẩm “Anh Còn Yêu Em” của Anh Bằng

[2] – ai đó đã từng nói như vậy.

Bài viết “**BỜ VAI MƯỜI SÁU**” liên quan đến bài “[HOA... MÙA CHINH CHIẾN](#)”

[http://www.nhayduwdc.org/tm/po/tm/2019/ndwdc_tm_potm2019_hoamuaCC_2019MAY12_sun.htm]